

Để Ít Ra Còn Nhớ Một Thời

Hôm nay là ngày mới...là sau ngày hôm qua...trời vẫn trời bao la, nắng chói chan từ sáng...

Khói lửa rừng đã lặng / nhưng nắng vẫn nồng nàn. Mùa Thu mới đã sang / mười ngày rồi...chưa nguội!

Tôi, buồn thẳm, tự hỏi / ngày nào thì mát đây? Đường tắm tấp hàng cây, toàn cây không rụng lá...

Cây phong bị đốn cả / nên không có lá vàng. Không nghe tiếng chim vang / sau nhiều ngày rừng cháy!

Sông không có nước chảy...
Cali tôi thật khô...

Như thường bữa tôi mơ: một tương lai rất đẹp. nhưng sau khi mắt khép / tôi lại nhớ về xưa...

Tôi nhớ bài Buồn Xưa, Nguyễn Xuân Sanh tác giả...Tôi không hiểu gì cả / về bài thơ đó đâu!

Bài có mười lăm câu, chỉ một câu...có nghĩa, đáng làm mình ngẫm nghĩa: "Đáy đĩa mùa đi nhịp hải hà"...(*)

Mây đang trôi, trôi qua...hít hà không sương khói! Tôi nghe buồn vời vợi, chép bài thơ ấy chơi...

*Quỳnh xưa chiều động nhạc trầm mi
Hồn xanh ngát chở dấu xiêm y
Rượu hát bầu vàng cung ướp hương
Ngón hưởng say tóc nhạc trầm mi*

*Lãng Xuân
Bờ giũ trái Xuân sa
Đáy đĩa mùa đi nhịp hải hà
Nhài đàn rót nguyệt vú đôi thơ
Tỳ bà sương cũ đượ rừng xa*

*Buồn hưởng vườn người vai suối tươi
Ngàn mây tràng giang buồn muôn đời
Môi gợn mùa xưa ngực giữa Thu
Duyên vàng da lộng trái ru người*

Ngọc quế buồn nao gội tóc xưa

Hồn xa chữ sách nhánh say sưa.

*

Cả bài thơ chỉ một dấu chấm hết.

Tên mùa tôi chép, tôi viết hoa
Nhìn lại bài thơ, mắt tôi như là
Tôi vẫn biết ngày đang đi qua trước mặt.

Tám mươi năm hơn, bài thơ được cất
Nay buồn tình tôi thấy, chép...chơi thôi
Để ít ra còn nhớ một thời
Thơ như thế làm nên danh nghệ sĩ.

Tôi nhớ Má tôi se se từng sợi chỉ
Luồn cây kim vá chiếc áo thời gian
Ôi nắng, mưa, giông, bão...lỡ làng
Thơ. Hơi thở. Tàn nhang. Vương vãi...

Trần Vấn Lệ

(*) Trích nguyên bài từ tập *Thơ Tình Tiên Chiến*, nxb Đồng Nai VN, 1994.